

Marjuta Slamič, igralka Slovenskega narodnega gledališča Nova Gorica

Dušo in srce nosimo na dlani

Marjuta Slamič je komedija in je drama. Ko pišejo o njej, največkrat uporabijo besedo temperamentna, tudi neustavljivo temperamentna, včasih furjasta, a tudi emocionalna, izjemna. Ko je prejela vesno za najboljšo žensko vlogo v Kozoletovem filmu *Za vedno* je žirija njeno igro opisala "z zadržano igro prepriča, da je vse res. Ali pa tudi ne."

Nazadnje smo jo videli na odrskih deskah kot polnokrvno hišnico v Ionescovem *Morilcu* in na filmskem platnu kot Stefanio v Oleottovem filmu *Zoran, moj nečak idiot*. Pravijo, da je v svet filma stopila skozi stranska vrata; ker je študirala v tujini in ker je kot igralka zaposlena v novogoriškem gledališču. In nič od tega ni v Ljubljani.

Leta 2000 je diplomirala na londonski igralski šoli Guilford (Guilford School of Acting) in še kot študentka prejela akademsko nagrado Acting Cup. Nagrade so se potem kar vrstile: Vesna za najboljšo glavno žensko vlogo na 11. festivalu slovenskega filma za vlogo Tanje v filmu *Za vedno* režiserja Damjana Kozoleta, 2008; bila je Stopova igralka leta 2008 po izboru revije Stop za vlogo Tanje v Kozoletovem filmu; prejela je Areno za vlogo Mrtve žene v filmu *Circus Fantasticus* režiserja Janeza Burgerja na 58. Puljskem filmskem festivalu 2011 in vesno za najboljšo stransko žensko vlogo na 15. festivalu slovenskega filma, za vlogo Romkinje, Belmondove mati Phirav Pao v dotlej najdražjem slovenskem filmu *Šanghaj* režiserja Marka Naberšnika, 2013.

► **Sodite med tiste, ki imajo radi praznike ali med tiste, ki se jim zdijo prazni?**

"Obsedena sem s prazniki, najraje bi imela božično drevo že od sredine novembra. Sploh pa so mi všeč te lučke in svetloba, povezana z božičem in novim letom. Ja, ja, zelo jih imam rada, sem praznovalka."

► **Zdi se mi, da ste že od malega tudi »nastopalka«;**

da že od malega stopicljate po odru.

"Vedo sem nastopala, res. V moji glavi je bila sicer bolj prisotna ideja plesa, a v Ajdovščini, kjer sem odrasčala, ni bilo baleta ali kaj podobnega, le ritmika. Potem pa sem se odločila, da grem v srednjo šolo, na pedagoško gimnazijo v Tolmin, kjer pa še tega ni bilo."

► **Ste pa potem v Londonu na igralski šoli plesala tudi šest ur dnevno. Ali sedaj pogrešate plesne "classe"?**

"Všeč mi je princip plesnega življenja, kot ga živijo plesalci, zdi se mi pravilen. Vaje začnejo s plesnimi classi in šele nato vadijo konkretne predstave. Zdi se mi smiselno, da bi tudi mi imeli jutraj vaje, ki so stvar obrti in šele nato vaje s tekstom. Tudi igralci, tako kot plesalci, namreč delamo s telesom. Saj vsi igralci nekaj fizičnega počnemo, a dobro bi bilo, če bi bilo to usmerjeno. Igralec mora namreč začutiti samega sebe, na odru mora telo vibrirati od mezinca na nogi do zadnjega lasu na glavi."

► **Eden od dramskih kritikov je pred kratkim zapisal, da igralci velikokrat ne igrajo s celim telesom, temveč le od vratu navzgor?**

"Igranje s celim telesom je res redkost, težko je doseči, da vse, kar si, visi na isti nitki. Slovenski teater je pač bliže nemškemu, kjer je pristop izrazito intelektualen, kjer vloge ne iščeš z vdihom, izdihom in telesom. Po mojem je najbolje, ko se oba, fizičen in intelektualen pristop, prepletata."

► **Kako vi poiščete vlogo?**

"Zelo pomemben je prvi

vtis, prva atmosfera. Ne sodim med tiste, ki morajo imeti zgodbo osebe, ki jo upodabljajo; bolj se mi zdi pomembno, da najdem miselni proces, ki je drugačen od mojega; miselni proces, ki reagira drugače kot jaz. V tem miselnem polju iščem drugačnost. Pomembno mi je, kje se nahajajo ostali, soigralci. Oni me definirajo. Pri vsaki vlogi je sicer drug način, a prav to je lepo, da je vsakič znova, da se vsakič znova izumim."

► **Kako to deluje konkretno? Trenutno nastaja predstava o Kosovelu.**

"Prvič delam nekaj, kar je popolno in striktno poezija. Čim se želimo oddaljevati, iskati vzvode, ki so zunanji in dramatični, pridemo do točke, ko ugotovimo, da to ne deluje. Poezija sama je namreč tako močna. Glasba in gib sta v predstavi zelo pomembna, poezija pa deluje na nekih svojih nivojih. Ni teksta, strukture, ni karakterjev, le poezija, ki ponuja atmosfere in občutja. V igri so metafizični nivoji, torej potrebujemo meta jezik. Tako iščemo inteligentne premisleke in vzvode in znotraj tega svoje vloge."

► **Imate raje režiserje, ki vas vodijo ali tiste, ki vas pustijo?**

"Bolj tiste, ki vodijo oziroma tiste, ki vedo, kaj hočejo in vodijo tudi s spustom. Med režiserji, ki znajo spustiti igralce, je gotovo Vito Taufer, a on ve, kdaj spustiti, kdaj povleči, on zna zerotizirati celo atmosfero, da veš, da si na pravi poti in da se vsi počutijo na isti platformi iskanja. In tudi, če se zdi, da je vse prepuščeno naključju, ni nič naključno. Spomnim se tudi Paola Magellija, s katerim sem delala na začetku moje igralske poti, tedaj sem govorila kolegom, da prav čudno, ker nič ne režira... a ko so videli predstavo, so dejali, da je prav pedantno zrežira-

na. To je ta princip, pri katerem je pomembno, da režiser ustvari pravo temperaturo ozračja in občutje enotnosti. Potem se marsikaj zgodi samo. Magelli nas ni nikoli postavjal po odru, a kompozicije so bile perfektno!"

► **Tauferjeve Zdrahe so bile gotovo ene od tistih pravih temperaturnih ali, kot pravite, zerotiziranih predstav, ki so pljusknile tudi v publiko.**

"O ja. Bili smo skrajno motivirani in še zelo mladi. Pod umetniškim vodjem Primožem Beblerjem smo delali na polno, on je znal energetsko sestaviti ansambel, da je deloval. Lepo smo se razumeli, delali smo predstave, rasli smo, imeli smo dobre režiserje. Vsi smo bili na ladji in verjeli, da nekam pluje. Sedaj Primoževa barka pluje po drugih dimenzijah in manjka. Sploh kot večji opazovalec in sogovornik, prijatelj."

► **In ste veliko potovali. Sarajevska Zima, Sterijino pozorje, južna Amerika...**

"Smo delali in smo leteli.

Page: 16

Reach: 53000

Country: SLOVENIA

Size: 1786 cm2

2 / 6

Direktor Sergij Pelhan im umetniški vodja Primož Bebler sta verjela v isto vizijo im mi tudi. Vizijo, da postanemo prepoznavni tudi zunaj."

► Zadnja vaša premiera je bil Ionescov Morilec. Videti je bila prava energija ...

"Po dolgem času sem začutila, smo začutili pravco smer. Tu se je zgodil preskok. Marko Čeh je režiser, ki bo gotovo prišel daleč. Energija predstave je zakročila in ko se kaj takega zgodi, jo publika sprejme. Zgodilo se je, da me je starejša gospa ustavila na cesti in mi rekla: 'Hvala za Morilca, po letih imam končno predstavo.' Povedati želim, kako ključna figura je režiser."

► Ste v zadnjem času na sedeža v dvorani videli kaj osupljivega?

"Beneški trgovec z Natašo Barbaro Gračner je bil osupljiv. V enem delu govori tekst s tako naglico, da odprtih ust gledaš in se čudiš. Vse se strne v ta fantastični monolog. Fajn mi je, ko sem lahko še fascinirana. Želim si videti tudi Othella, ker vem, da me bo Primzi (Primož Pirnat) prilepil na sedež. V bistvu sem nad kolegi večkrat fascinirana."

► Ga pogrešate, odkar ni več v ansamblu novogoriškega gledališča?

"O seveda. S Primzijem sem igrala veliko, izjemno sva se ujela... ne ujela, kdaj tudi letela."

► Ste po naravi bolj komedijska ali drama?

"Odvisno. Če je komedija dobra, se jo vsakič veselimi. Vsakič se veselim Sijerhnika z Iztokom Mlakarjem, vsakič smo se veselili Tauferjevih Zdrav. Rada sem igrala Sem kresne noči, skrajno uživam v Morilcu... Če je komedija dobra uživam, če je drama dobra, prav tako."

► Igrala ste tudi v številnih filmih. Gledališka predstava je homogena, enotna v času in prostoru, snemanje filma pa ne. Kako to razpršenost doživlja igravec, igralka?

"Kot igravec moraš svojo zgodbo držati v glavi. Tudi

režiserji si pogosto postavijo skupne prizore skupaj, da igralci ne zatavajo, a v bistvu moraš vedeti kaj in kje si v katerem trenutku."

► Nastopili ste v treh filmih Damjana Kozoleta. Pravzaprav vas je on uvedel v svet filma, kajne?

"Gre za stvar čutenja. Z Damjanom se čutiva zelo dobro in se tudi dobro razumeva. Z njim sem res vstopila v svet filma, najprej v film Delo osvobaja, potem Za vedno in naposled Slovenka."

► In potem saga o romski družini. Kaj se vam pred očmi pokaže, ko rečem Šanghaj?

"U, koliko anekdot! Ko me je režiser Mrko Nabršnik poklical in rekel, da bom igrala Romkinjo, sem takoj rekla ja, pa še nisem vedla, da bom tudi govorila v romščini. Najprej smo bili prestrašeni, ker nismo vedeli, kako bo šlo z romskim jezikom, a imeli smo dobro učiteljico. Senada Bašiča, ki igra mojega moža, sem spoznala en večer pred snemanjem in Visar Vishka, ki igra mojega sina, je celo malo starejši od mene. S Senadom sva se takoj ujela, res lepo je bilo delati z njim."

► Delo pri filmu je včasih podobno cirkusu, ki se premika, vse je postavljeno začasno.

"Pri filmu se s skupino ljudi, ki ni vsakdanja, preseliš nekam drugam in tam snemaš. Najprej sem sodelovala v Burgerjevem filmu Circus fantasticus, kjer so bili ljudje iz vsega sveta, potem Šanghaj, ki smo ga snemali v Prekmurju in kjer smo se našli z igralci in drugimi iz bivše Jugoslavije, pa z Asli Bayram, nemško Turkinko in Jasno Diklič, noro zabavna gospe."

► Menda so vas sami Romi imeli za Romkinjo ...

"Zgodilo se je, da me je romski deček spraševal, če imamo doma »afteke«. Mislim, da namreč, da sem Romkinja iz Gorice in da imamo doma avtomobilčke, tiste za luna park. In ko sem mu povedala, da nisem Romkinja, je bil

prav presenečen. 'Ti nisi romni? Ti romni! Ti romni,' je vztrajal... No tudi sicer sem se z romskimi otroci imela lepo in kar je najbolj dragoceno, spoznala sem, kako živijo. Med snemanjem sem se namreč družila veliko z njimi, kajti zdelo se mi je pomembno, da sem med pavzami z njimi, da jem kosilo z njimi, kajti igrala sem njih. Zanimalo me je, kako funkcionirajo, kako se šalijo, kako so odprti, kdo skrbi za otroke. To je nekaj neverjetnega, navdušena sem bila nad tem, kako vsi skrbijo za najmlajše. Če bi imela otroke, bi jih na poletne počitnice poslala v Puščo. Romski otroci so svobodni, kreativni, svet vidijo drugače. Vidijo ga kot trenutek. Kar je bilo včeraj, je že možna legenda, kaj bo jutri... kdo ve? Pa ne, da je njihov način življenja brezskrben... zdel se mi je celo zelo pravi in nekako še najbolj čist."

► Kaj vse bi se lahko naučili od njih?

"Občudovanja vredno je tudi spoštovanje, ki ga imajo otroci od starejših. Vse to se prenaša iz generacije v generacijo. Vseskozi se objemajo, pogosto so si v naročju, nenehno so drug v drugem. Njihovo socialno življenje deluje. Tistega, ki pretepa ženo, izločijo in poskrbijo zanjo. Imajo neverjetno občutek za skupnost."

► Kako ste doživeli film v kinodvorani?

"Zdel se mi je precej dolg, a lep, na hollywoodski način posnet film."

► Kakšna pa je bila atmosfera na snemanju filma Circus fantasticus, ki ga je režiral Janez Burger?

"Ne bi mogla ubesediti ... bilo je prelepo. Res krasno smo se imeli z Mikijem, Leonom, Devijem, Luno. Ko sem pred kratkim videla Devija, ki je v filmu igral mojega sina, sedaj ima šestnajst let, sva se objela in se kar držala. Včasih ti pač uspe vzpostaviti energijo, ki je doživljenjska."

► Film je družina, pravijo ...

"Ja, je družina, saj si tri mesece skupaj, v tem času intenzivno doživljaš, se ljubiš in potem greš. Odnosi ostanejo in ko se ponovno srečaš, si ponavadi spet tam, kjer si bil nazadnje, ko si bil skupaj."

► Kako vas je Burger sploh preveril, če funkcionirate skupaj?

"Dobili smo se nekega dne pozimi v Ljubljani in že po eni improvizaciji smo si bili zelo domači... in to tako domači, da mi je Davi razlagal, kako je pri testu dobil premalo točk, pa sem bila že pripravljena, da pokličem učiteljico in se zavzamem zanj, Luna mi je ležala na nogah, Leon me je božal po glavi ... mislim, takoj smo že bili eno."

► Nam pa se je vedno zdelo čudno, zakaj se igralci vedno, ko se srečate, objemate in se sploh radi objemate.

"Delamo zelo blizu drug z drugim, poznati se moramo precej intimno, kar pa ne pomeni, da moram poznati intimne podrobnosti. Začutiti se moramo. Večino časa preigravamo skrajne situacije in je lepota človeka nekako tudi varen pristan. Dušo in srce nosimo na dlani in ves čas smo ranljivi. Težko se skrijemo drug pred drugim."

► Je pa to tudi sreča, da lahko odidete v druge družine, druge čase in kraje. Kam najraje odpotujete?

"Nisem imela veliko možnosti za ta potovanja, film so bolj ali manj vsi iz te naše realnosti, v gledališču smuknemo kdaj pa kdaj v barok, ženske dobimo krinoline, moški visoke pete... Če bi si lahko izbirala, bi snemala v kostumu, o ja. Ko se preseliš v drug čas, so kostumi z vsemi detajli zelo pomembni. Prav dobro se spomnim, ko smo snemali Delo osvobaja, so mi čevlji definirali vlogo. Ko sem jih obula, sem vedela, kako hodim, kdo sem."

► Kaj pa Kleopatra, ki ste jo upodobili v Funeral fashion show?

"Ma ne, to je drugače, to je bila pač modna revija. Igralci smo zgolj nosili kostum, to je

Page: 16

Reach: 53000

Country: SLOVENIA

Size: 1786 cm2

3 / 6

bil koncept.”

► **Zadnji film, v katerem ste nastopili, je nedavna slovensko-italijansko koprodukcija *Zoran, moj nečak idiot*. Film je uspešen, ta hip v distribuciji po Italiji. Ali tudi vi menite, da je to prvi goriški film?**

“Zoran je prva slovensko-italijanska koprodukcija v takem obsegu, prvič zares igramo slovenski in italijanski igralci skupaj in tudi filmska ekipa je bila slovensko-italijanska in je prvič delovala na tak način. To je film o tem okolju, ki ga dejansko razumemo mi in razume ga tudi Italija. Vsi smo bili skeptični, kako bo film deloval v Italiji, ki ima drugačen tip komedij, a se je pokazalo, da je po vsej Italiji ultra uspešen. Viva Matteo Oleotto! Zanimiva je

tudi igra prostora, kajti skoraj vse, kar se dogaja v Italiji, je posneto v Sloveniji in vse, kar se dogaja v Sloveniji, je posneto v Italiji. Slovenski domovi so v Italiji, italijanski v Sloveniji. Scenograf Vasja Kotelj je to dobro pogruntal.”

► **Oleotto najbrž zelo dobro pozna ta prostor. Igrali ste bivšo ženo glavnega igralca Giuseppeja Battistona, kako sta se ujela?**

“Oleotto je prostor odlično začutil z vsemi furlanskimi podrobnostmi. Z glavnim igralcem, ki je v filmu moj bivši mož, sem se morala energetske ujeti, celo bolj kot s partnerjem, ki je igral mojega sedanjega moža. Gledalec naj bi začutil, da obstaja možnost, da prideva ponovno skupaj. Sicer pa, z Giuseppejem sva se odlično uje-

la, je prav fajn dečko, doma je iz Vidma in vse, kar dela, dela preveč. Pije preveč, je preveč, ljubi preveč ...”

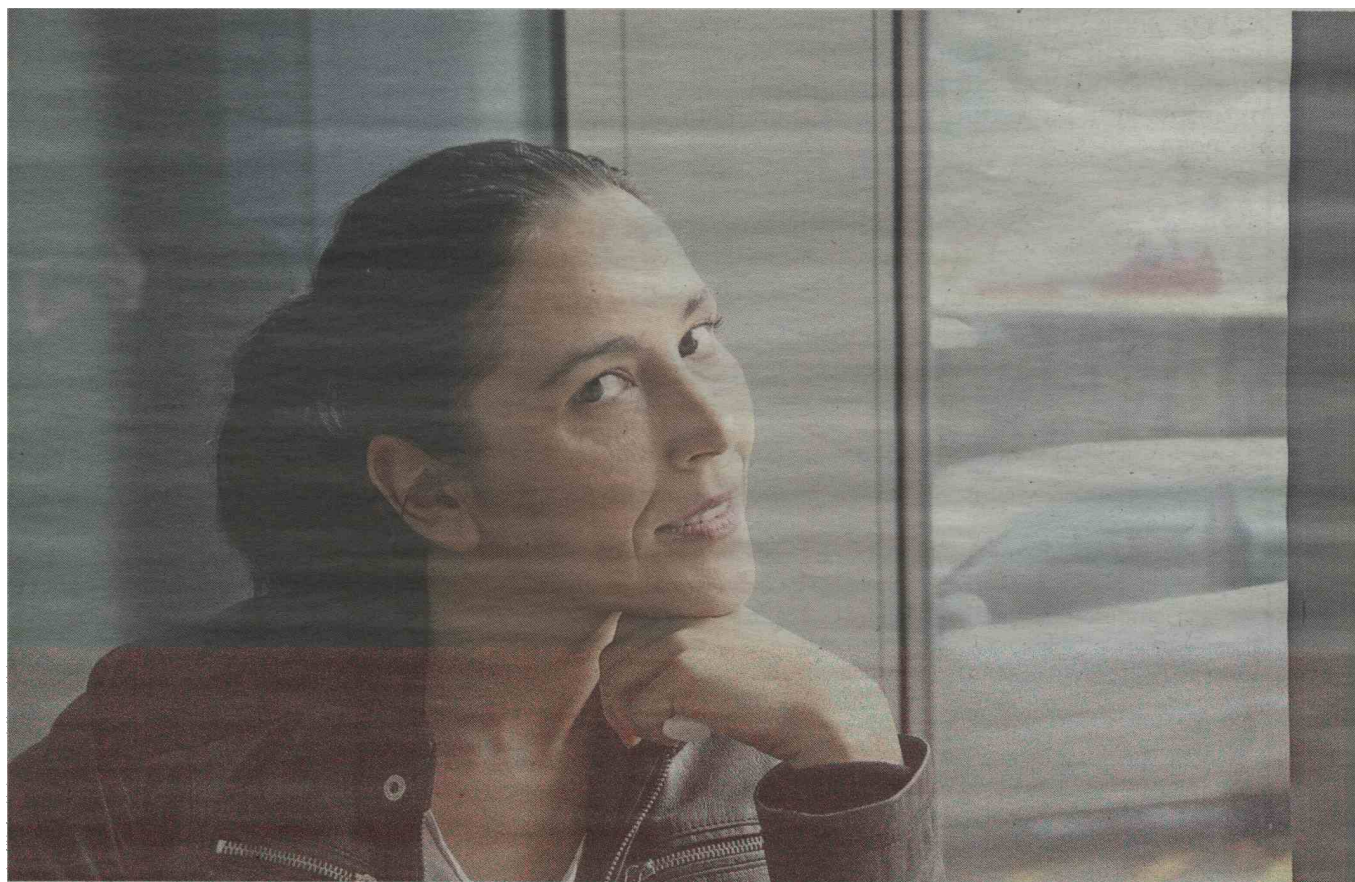
► **Imate srečo, z vsemi igralci se odlično ujamete..**

“Se zgodi, da tudi ne, a moje pravilo je, da ostanem odprta.”

► **Še vedno pogrešate London, Tate gallery, ponočevanje v pubih in tavanje po ulicah, ne da bi srečali znan obraz?**

“Letos poleti sem ga obiskala in za nekaj časa me bo ta duh držal. Približno pol leta, potem bom začela razmišljati, kdaj bom spet šla. Pozna se mi, saj sem tam odrasla, tam sem bila doma kar nekaj časa.”

KLAVDIJA FIGELJ

Marjuta Slamič

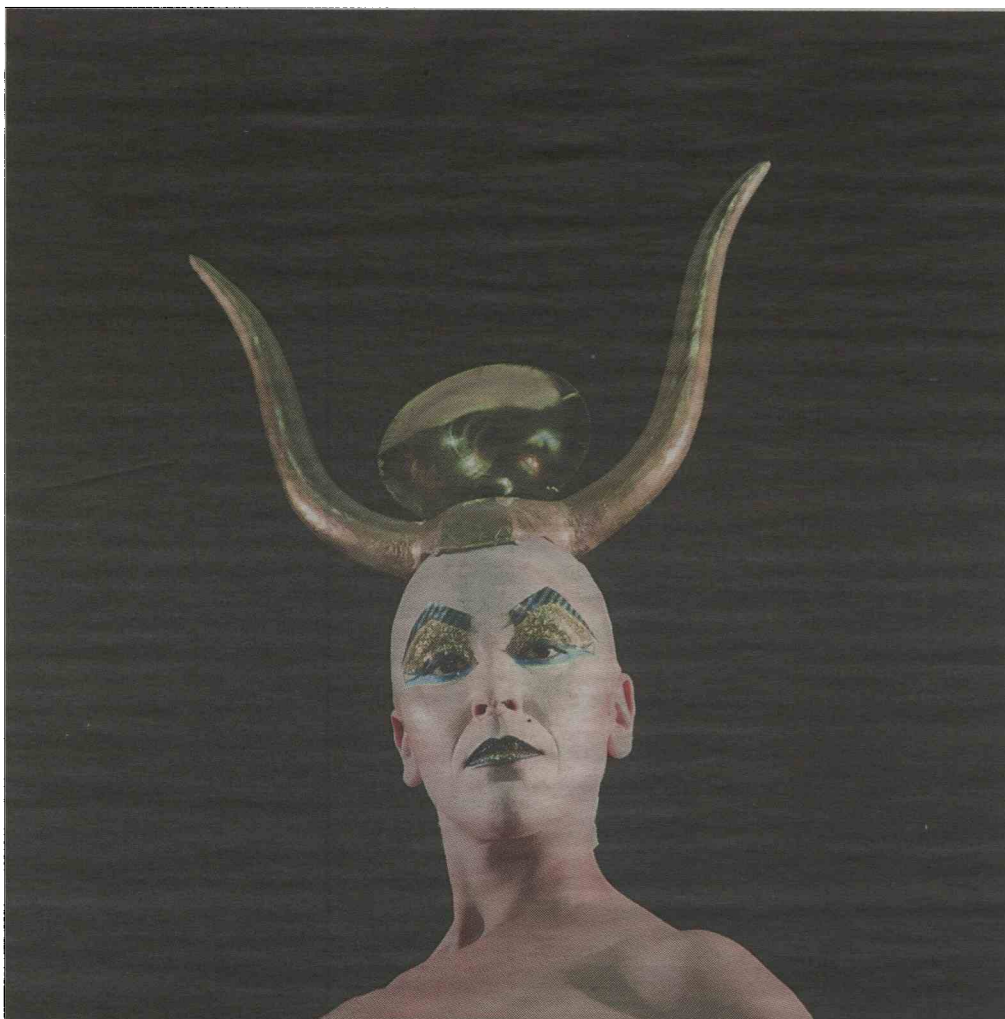
Page: 16

Reach: 53000

Country: SLOVENIA

Size: 1786 cm2

4 / 6

Kot Kleopatra v predstavi novogoriškega SNG Krojači sveta - *Funeral Fashio Show*

V nepozabnih Tauferjevih *Zdrahah*, z Radošem Bolčino in Laro Jankovič v **SNG Nova Gorica**

Page: 16

Reach: 53000

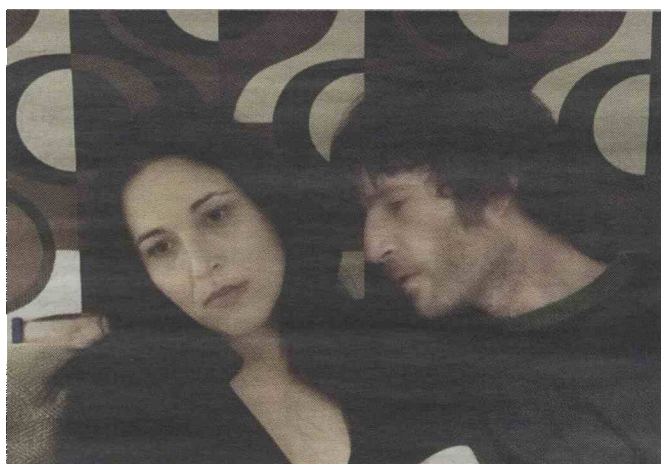
Country: SLOVENIA

Size: 1786 cm2

5 / 6

V Goldonijevi predstavi Nenavadna prigoda, ob Blažu Valiču in Binetu Matohu

Z Dejanom Spasićem v filmu Damjana Kozoleta *Za vedno*

Page: 16

Reach: 53000

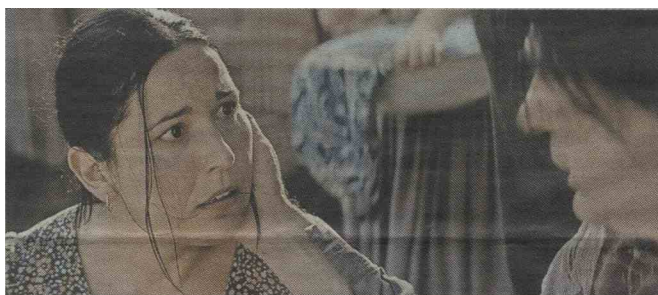
Country: SLOVENIA

Size: 1786 cm2

6 / 6

S Primožem Pirnatom v predstavi *Neskončno šteti dnevi* Andreja E. Skubica, [SNG Nova Gorica](#)

V filmu *Šanghaj* Marka Naberšnika v vlogi Belmondove mati Phirav Pao